

me til at røbe noget, dersom hun ikke standsede ham, sagde hun:

„Jeg kommer til at tænke paa ... jeg bliver vist nødt til at gaa op og se, om Myggenettene er trukket for Sovekammervinduerne. Igaar glemte hun det, veed du.“

Oppe i sit Kammer kastede hun sig over en Stoleryg for at forjage de mørke Tanker, der igen var begyndt at flagre om hendes Lykke som Natsværmere om et Lys. Torbens pludselige Veltalenhed dernede, Varmen i hans Stemme, da han talte om Favsingholm, havde paany faaet hende til at føle det hele Forhold saa sørgelig haabløst.

At hun var uretfærdig imod ham, vidste hun godt, og hun skammede sig ogsaa. Men hun var nu engang ikke anderledes. Blot den Maade, hvorpaa han havde udtalt Ordet Favsingholm eller sagt „min Gaard“, gjorde hende Stedet næsten forhadet.

Da hun hørte de andre rejse sig dernede, stod hun op og gik hen til Spejlet for at ordne sit Haar. Idet hun tænkte paa, at hun her saa sig selv for første Gang som forlovet, blev hun helt fortvivlet. Hvilket Ansigt! Og det var denne Dag, hun havde set hen til som Lykkens Aabenbaring! ... Dette var Forlovelsens store Time, Eventyrdømmen, der havde spøget i hendes Hoved siden hun var en lille Pige i halvlång Kjole. Det var baade til at le og græde over!

„Jytte! ... Er du deroppe?“

Det var Moderen, der kaldte ude fra Haven.

„Ja.“